

Danmark om Hjemsendelse af fattige — det skal jeg imidlertid nærmere komme til at udtale mig om i en anden Sammenhæng. Altsaa, jeg antager, at det ærede Udvalg her har ønsket at give Landstinget Vejledning til i alt Fald at frastige sig de ældre Regler; thi jeg opfattede ikke den ærede Ordfører saaledes, at man nu herefter vilde binde sig til aldeles bestemte Regler — det vilde jeg finde meget beklageligt — men at man kun vilde frigøre sig for de ældre Regler, og det anser jeg for godt. Nu kunde man ganske sikkert gøre dette i Betænkningen og nøjes dermed, og det har ogsaa været under Overvejelse, og jeg kan ikke skjule, at det vilde tiltale mig for saa vidt mest. Men jeg erkender fuldkomment, at det er jo naturligtvis en stærkere Støtte for Landstingets nu Stilling, naar man til denne Betænkning knytter Afstemningen over nogle Punkter, og man har vistnok været ret forsigtig med Hensyn til de Punkter, man har foreslaaet. Derfor tror jeg heller ikke, at man med Føje kan gaa ind paa en saadan Analyse af de enkelte Numre, som den sidste ærede Taler forsøgte. Thi jeg erkender fuldkomment, at spørger man, om Konsekvensen af de strengere Regler er anvendt paa dette Forslag, kan det vel være, at den kan findes brudt; men jeg tror dog ikke, at man kan sige, at der er nogen ligefrem Ubillighed til Stede ved Reglernes Anvendelse i dette Tilfælde. For de fleste af de udelukkede drejer det sig kun om Udsettelser. For nogle af vedkommende foreligger ganske vist en Nægtelse; men naar en æret Taler er gaaet saa vidt, at han udtaler: de skulle altsaa jages ud af Landet? er det en stor Wildfarelse. For det første er det at blive hjemsendt ikke at blive udjaget; men den ærede Taler har overset, at her er Tale om Folk, der have været her i en Aarrække, og for saa vidt de ere svenske Undersaatter — og det ere i alt Fald de fleste af dem — blive de ikke sendt ud af Landet, og saa faar Spørgsmaalet kun Virkning med Hensyn til Tilbedelse af Alderdomsforsørgelse, thi Fattigforsørgelse have de i og for sig Ret til efter den Overenskomst, der habes med Sverige. De kunne ikke hjemsendes, og som Følge deraf maa de forsyrges her. Maaffe blive de forsyrgede paa en anden Maade, end den sædvanlige, nemlig gennem de forænedede Kommuner, gennem Amtsfondene og Bjerne tilsammen, men det er næppe noget Tab for de vedkommende. Der er altsaa ikke Tale om, for saa vidt de ere svenske Undersaatter, at jage dem bort. Naar de have været her i 12 Aar efter det 21de Aar, blive de her. Nu kan man med Føje optasie det

Spørgsmaal, om Regeringen har haft Anledning til ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag at følge de samme Regler som hidtil: nogen Tendens til Strenghed har der dog været, og ærede Medlemmer vide jo ikke, om der ikke er udelukket adskillige ved Ministeriets Bearbejdelse. Det forekommer mig dog, at det maa siges, at indtil Tingene eller et af Tingene have indtaget en anden Stilling, maatte man være tilbøjelig til at følge de hidtil gældende Regler. Jeg overseer ingenlunde, at Loven om det offentlige Fattigvæsen saa vel som Loven om Alderdomsforsørgelse maa faa Indflydelse paa dette Forhold. En æret Taler (Knudsen) sagde: ja, herefter synes man at ville forlange et noget længere Aaremaals Ophold, men paa den anden Side synes det at skulle komme de vedkommende til Skade, der have været her i en længere Tid. Over for denne Udtalelse gør jeg opmærksom paa, at en anden Betragtning her gør sig gældende, og det er den, at naar en Mand har været her i en længere Aarrække, vel følende, at han er en Udlænding, og han ikke har søgt at blive dansk Borger, maa man nok med Føje kunne optasie det Spørgsmaal, hvorfor han nu pludselig faar den Interesse for at slutte sig i borgerlig Henseende til Landet? Saa er Spørgsmaalet det: skal man nu ganske særlig føje sig efter ham, fordi han kan faa nogle Goder, som han hidtil ikke har kunnet faa? Det kan der være forskellige Meninger om, og jeg er for Resten af den Anskuelse, at naar en Mand gennem en lang Række af Aar har været her, skal man i og for sig ikke nægte ham disse Goder, fordi han er født i Udlandet. Det er hidtil stet; imidlertid er der nok enkelte Tilfælde, hvor der er Grund til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse.

Et andet Punkt, hvor jeg anser det for heldigt, at Udvalget har taget Stilling og frasagt sig Landstingets tidligere Standpunkt, er det ubetingede Krav paa, at vedkommende er anbefalet af Kommunen. Opstiller man Kravet herom ubetinget, maa man komme til forskellige Regler for de forskellige Personer, og man binder med det samme Regeringen og sig selv, og er der Tale om en Afgørelse ved Lov, kan man ganske vist tillægge Kommunerne en passende Indflydelse, men man kan ikke give dem et saadant Votum, at de i Virkeligheden faa den endelige Afgørelse. Det har ogsaa Udvalget erkendt. Jeg har udtalt tidligere: Det gaar ikke an, og det er Kommunerne selv, der have været Skyld i det. Kommer man til det Standpunkt, at man siger: Vi anbefale ubetinget ikke til Indfødsret i Til-